

РЕШЕНИЕ

№ 5361

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5499** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) , във връзка с чл. 63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение, постановено по НАХД №6544/2019г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 97-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22 – 005738 от 01.04.2019 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда – С.“, с което на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал.1 от КТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Касаторът твърди, че е нарушена процедурата по връчване на наказателното постановление, т.к. не е връчен на законния представител на дружеството. Касаторът твърди, че районният съд е достигнал до погрешен извод, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Счита, че в случая е

приложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Искане се отмяна на решението, както и на наказателното постановление. В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ - С., чрез процесуалния си представител юр. С., оспорва касационната жалба. Претендира разноси по делото, за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XI касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: На 07.03.2019 г. била извършена последваща проверка за спазване на трудовото законодателство от служители на ДИТ – С. на [фирма]. Извършен е последващ контрол по изпълнението на предписания, дадени на осн. чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ с протокол за извършена проверка с изх.№ 1906662 от 28.02.2019 г. Констатирано е, че дружеството-жалбоподател, не било изпълнило предписание № 2 от горесцитирания протокол, а именно: в качеството му на работодател да представи в Д „ИТ” – С. ведомости за заплати за м. 11.2018 г., съгласно чл. 402, ал.1, т.2 КТ. Срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 06.03.2019 г.

На 07.03.19 г. бил съставен АУАН № 22-005738 за нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. АУАН бил връчен на същата дата на представител на дружеството.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 1500 лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ .

С обжалвания съдебен акт, СРС е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 22 – 005738 от 01.04.2019 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда – С.“, с което на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за неизпълнение на дадено предписание.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество

на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Районният съд е спазил служебното начало като за изясняване на фактичката обстановка по делото са събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, които са обсъдени поотделно и в съвкупност. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. В тази връзка, неоснователни са възраженията на касатора-съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципа на състезателност в процеса, поради което настоящият съдебен състав не констатира допуснати от решаващият състав процесуални нарушения.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Относно възражението на касатора, че НП е незаконсъобразно, тъй като не е връчено на законния представител на търговското дружество в срока по чл.61 ал.1 АПК, касационният съд приема, на първо място, че правилата на АПК относно съобщаването на издадените индивидуални административни актове не се прилагат субсидиарно по ЗАНН и на второ място, че чл.58 ал.1 от ЗАНН не урежда преклузивен срок за връчване на наказателните постановления. Принципно е разрешението, наложено в съдебната практика, че евентуално допуснатите при връчването на НП нередовности имат значение единствено и само във връзка с преценката за допустимост на депозирана срещу него жалба. В случая подадената жалба е преценена като такава в срок.

Неоснователни са и твърденията, наведени в касационната жалба, че в наказателното постановление не е посочена датата на извършване на нарушението. Видно от обстоятелствена част на НП, административнонаказващият орган е приел, че това е 07.03.2019 г.- датата, следваща 06.03.2019г., която е крайната за представянето на указаните със задължителното предписание документи. Касае се за нарушение, което се реализира чрез бездействие, поради което и правилно именно датата 07.03.2019 г. е възприета като време на деянието. С оглед на това и след като се касае за форма на изпълнителното деяние - бездействие, то в деня, следващ изтичането на определения срок- 06.03.2019г. дружеството е изпаднало в забава и е извършило

вмененото му нарушение.

Наред с това неоснователни са и тълкуванията на касатора относно това, че свидетели по делото не могат да бъдат лица намиращи се в служебно правоотношение с административно-наказващият орган.

Ирелевантни са и доводи, че АНО не е взел предвид обстоятелствата въз основа на които от страна на касатора не са могли да бъдат представени документите.

В случая е безспорно доказано и е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, като не е изпълнил дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, с протокол за извършена проверка № ПР 1906662 от 28.02.2019 г., предписание под № 2, касаещо представяне на ведомости за заплати за м.11.2018, съгласно чл. 402, ал.1, т.2 от КТ.

Даденият срок за изпълнение на предписанието е 06.03.2019 г.

Нарушението е свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, като изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Към момента на извършване на последваща проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение до 06.03.2019 г. След тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за довършено.

Разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ е императивна, като нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, а неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл.404, ал.1 от КТ/ за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая - 06.03.2019 г., то се счита за извършено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство. Няма спор, че предписанието не е изпълнено съобразно установеното по делото. Даденото предписание е самостоятелен акт който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя. В случая не е установено, предписанието да е било обжалвано и е влязло в сила. Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително

предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10000 лв. В случая няма спор, че е осъществен състава на вмененото административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на имуществена санкция по чл. 415 ал. 1 от КТ, определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е в размер на минимума, предвиден за това нарушение. Спрямо действащата към посочения момент разпоредба и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание в минимално установения - в размер на 1500 лева, поради и което не съществува възможност за редуцирането ѝ от съда.

Съдът споделя и доводите на СРС, за липса на основания за приложение на чл.415в от КТ. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено по НАХД №6544/2019 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 97-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.